

عنوان مقاله:

زمینه گرایی در معماری بافت های تاریخی با تکیه بر کالبد

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس ملی مهندسی عمران، معماری و توسعه شهری پایدار ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

فاطمه شکوهی راد - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه حکیم سبزواری

بهرام سیاوش پور - استادیار دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه حکیم سبزواری

خلاصه مقاله:

شهر به مثابه یک موجودیت زنده است که بار تاریخی ادوار مختلف را به دوش می کشد و غالباً متعلق به دوره و زمان خاصین بوده و نیست. از این جهت معماری می تواند عامل پیوندی بین دوره های تاریخی مختلف باشد. ساختمان های جدید در بافتهای قدیمی سبب پویایی و زنده شدن می شوند از آنجا که امروزه شاهد ساخت و سازهای کاملاً مغایر با زمینه تاریخی هستیم؛ آموزش اصول ساخت و ساز جدید در ساختارهای قدیمی برای معماران و شهرسازان امری ضروری تلقی می گردد. تا اینکه طرح های برآمده از آن بتواند در جهت حفظ ارزشهای بافت تاریخی گام بردارند. در این راستا یکی از رویکردهایی که به موجب آن انسجام کالبدی و تداوم بصری در شهر ایجاد می شود رویکرد زمینه گرایی می باشد. این مقاله سعی دارد ضمن شناخت و بازتعریف رویکرد زمینه گرایی، به پیوند ساختارهای جدید در ساختارهای قدیمی از بعد کالبدی بپردازد. زمینه گرایی یکی از دیدگاه های کل گرا در شهرسازی است که زمینه را به مانند رویدادی تکاملی می داند و ساختمان های جدید بخشی از این رویداد را تشکیل داده اند. این پژوهش با مطالعه اسناد و مدارک کتابخانه ای و روش تحقیق تحلیلی متکی بر فرآیند منطقی صورت گرفته است و در نهایت دستاورد مقاله در جمع بندی و تحلیل مباحث مطرح شده به مثابه رهیافتی شناسا به صورت راهکارها و پیشنهاداتی جهت ساخت و ساز در بافت تاریخی ذکر شده است.

کلمات کلیدی:

زمینه گرایی، بافت تاریخی، کالبد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1125089>

